

М о н и. (Покъртителенъ). А, виждашъ ли?

Л е н а. Кабиль ли е. Нали знайте какво казва Овидий: по-скоро хрътката ще търти отъ топордията на заяка — отъ колкото жената отъ ласкитъ на мъжа.

М о н и. Има нѣщо вѣрно въ тая мъдростъ на Овидия.

Л е н а. А тя датира преди войнитъ.

З а х а р и н а. Но тя трѣбва да е казана пакъ следъ нѣкоя дълга война.... Нали тогава е била Пелопонеската война?

М о н и. (Смѣейки се). Много си слаба по история, мила... Тогава...

Слугинята внесе кафе съ сладки.

З а х а р и н а. Да оставимъ тия мъдрини. Опитай кафето съ сладкитъ, па тогава...

М о н и. (Като вижда сладкитъ). Моята нова чашка! А сладкитъ!

Л е н а. Жената трѣбва да поднася по една нова чашка съ обичнитъ сладки на мъжа, за да прикрие невежеството си по история, на ли?

Общъ смѣхъ.

З а х а р и н а. Знайте, азъ наистина бѣхъ слаба по история.... Има ли по утеччително отъ това да се помни кога Крезъ.. Аспарухъ..

М о н и. (Почва да се смѣе). Хайде, хайде, друго невежество: Крезъ и Аспарухъ. Нерде Шамъ, нерде Бэгдаты.... Сега трѣбва да ни поднесешъ друго сладко за да прикриешъ неинанието си, както каза Лена.